

Zrzeszenie w Qumran

W ślad za odkryciem starożytnych manuskryptów ST w grotach Qumran, przystąpiono do wyjaśniania, kto i kiedy przepisywał i przechowywał tutaj te święte księgi. Stanowiło to przecież ważny element dowodu, że rękopisy te pochodzą rzeczywiście z II w. p.n.e. Archeolodzy rozpoczęli prace wykopaliskowe w jaskiniach oraz w ruinach starych zabudowań znajdujących się w pobliżu. Ruiny te, znane od dawna, nie wzbudzały dotąd większego zainteresowania. Przypuszczano, że była to niewielka rzymska twierdza. Teraz okazało się, że są to ruiny starożytnego klasztoru pewnej sekty judaistycznej. Do dzisiaj nie ma zgodności wśród uczonych, czy Zrzeszenie z Qumran należy identyfikować z sektą esseńczyków znaną z opisów Flawiusza, Filona i

Pliniusza Starszego. Sądzi się raczej, że qumrańczycy stanowili pewien niezależny odłam judaizmu, który tylko w części miał podobne zwyczaje do innych sekt żydowskich. Oni sami nazywali się „wybranymi członkami Nowego Przymierza”, nie uznając kapłaństwa lewickiego i kultu ofiar składanych w Świątyni Jerozolimskiej. Spożywali sakralne posiłki, o których autor „Reguły Zrzeszenia” pisze: „I będzie, gdy przygotują stół do spożywania lub wino (moszcz) do picia, kapłan wyciągnie rękę swoją pierwszy do błogosławieństwa na początku chleba i wina”.

R-
„Straż”